

протидіють та попереджають дитячу злочинність, займають підрозділи ювенальної превенції Національної поліції України.

Список бібліографічних посилань

1. Мозгова В. А. Поняття та особливості злочинності неповнолітніх. *Юридичний вісник*. 2014. № 2 (31). С. 142–147.
2. Корольчук В. В. Актуальні проблеми запобігання злочинам неповнолітніх. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ України*. 2013. № 1. С. 176–182.
3. Костенко О. М., Юзікова Н. С. Кримінологічні проблеми попередження злочинності неповнолітніх у великому місті: досвід конкретно-соціологічного дослідження : монографія. Харків : Право, 2006. 292 с.
4. Якимова С. В. Особливості кримінологічної характеристики злочинів неповнолітніх. *Science*. 2015. С. 292–299
URL: http://science2016.lp.edu.ua/sites/default/files/Full_text_of_%20papers/vnulpurn_2015_827_50.pdf (дата звернення: 20.11.2018).
5. Головкін Б. М. Злочинність неповнолітніх як суспільна проблема. *Проблеми законності*. 2016. Вип. 133. С. 204–217.

Одержано 23.11.2018

УДК 342.9(477)

Валерія Іллівна ВАСИЛЬЄВА,

курсант 1 курсу факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Ігор Львович НЕВЗОРОВ,

*професор кафедри теорії та історії держави та права
факультету № 1 Харківського національного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук*

ПОНЯТТЯ ТА СУТНІСТЬ ПРАВООХОРОННОЇ ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВИ

Проблема дослідження поняття і сутності правоохоронної функції держави сягає тих часів, коли виникає потреба в праві як регуляторі суспільних відносин, коли охорону

інтересів окремих індивідів та суспільства в цілому взяла на себе держава. Згідно з статтею 3 Конституції України, людину, її життя, здоров'я, честь, гідність визнано найвищою соціальною цінністю. Для правової демократичної держави визнання та практичне здійснення прав і свобод людини та громадянина, гарантування їх захисту – є однією з пріоритетних функцій. Правоохоронна є провідною у системі внутрішніх функцій держави і передбачає гарантований захист прав і свобод громадян через встановлення ефективного правового порядку, забезпечення законності, захист національної безпеки.

Правоохоронна функція реалізується через правоохоронну політику держави, яка є складовою державної політики.

Правоохоронна політика – це окремий вид діяльності уряду та інших суспільних інституцій загальнонаціонального та місцевого рівнів, спрямований на:

- захист та охорону конституційних цінностей української держави та суспільства;
- забезпечення принципу верховенства права;
- захист встановлених Конституцією суспільного ладу, територіальної цілісності;
- захист прав і свобод людини, охорону правового порядку, відновлення порушеного права, виявлення й розслідування злочинів.

Сутність правоохоронної політики полягає в цілеспрямованій діяльності владних структур та органів державного управління різних рівнів, спрямованих на забезпечення правопорядку як об'єктивної потреби розвитку держави й суспільства, на запобігання і припинення правопорушень.

Реалізація правоохоронної функції неможлива без існування надійної правоохоронної системи, бо саме на неї покладається основний тягар щодо забезпечення захисту прав, свобод і законних інтересів населення і суспільства в цілому.

До основних ознак правоохоронної діяльності можна віднести те, що:

- вона завжди є владною діяльністю, тобто такою, що здійснюється не будь-яким способом, а лише за допомогою застосування юридичних заходів впливу;

- є відповідність юридичних заходів впливу, що застосовуються під час здійснення правоохоронної діяльності приписам закону або іншого правового акта;
- відбувається реалізація правоохоронної діяльності у встановленому законом порядку, з дотриманням процедур;
- здійснення правоохоронної діяльності відбувається спеціально уповноваженими державними органами, громадськими організаціями та об'єднаннями, яким надано певні повноваження з урахуванням відповідного розподілу між ними компетенції, форм і засобів її здійснення.

Ми вважаємо за необхідне наголосити на методологічно важливих моментах зокрема, що правоохоронна функція держави переважно здійснюється на основі імперативних методів, а захист – диспозитивних, тобто правоохоронну діяльність переважно здійснюють державні органи і ця діяльність є їх обов'язком, а правозахисною діяльністю займаються переважно недержавні організації добровільно.

Отже, правоохоронна функція держави являє собою невід'ємну складову у житті суспільства, а правоохоронна діяльність, в свою чергу, є об'єктивно зумовленим потребами людини видом соціальної діяльності, що визначений нормами права та об'єктивною необхідністю впливу на суспільні відносини для забезпечення охорони конституційного ладу, прав та свобод людини і громадянина, зміцнення законності та правопорядку, і який здійснюється лише уповноваженими на те суб'єктами. Виходячи з цього, я можу сказати, що сутність правоохоронної функції держави полягає у забезпеченні точного і повного здійснення правових розпоряджень всіма учасниками правових відносин усередині держави, залученні до юридичної відповідальності правопорушників та у захисті прав і свобод громадян, які цього потребують.

Список використаних джерел

1. Правоохоронна політика // Навчальні матеріали онлайн : сайт. URL: https://pidruchniki.com/15931106/politologiya/pravoohoronna_politika (дата звернення: 22.11.2018).
2. Правоохоронна система: загальнотеоретична характеристика // Навчальні матеріали онлайн : сайт. URL: https://pidruchniki.com/1246122045046/pravo/pravoohoronna_sistema_zagalnoteoretichna_harakteristika (дата звернення: 22.11.2018).

3. Конституція України // Президент України : офіц. інтернет-представництво. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/constitution> (дата звернення: 22.11.2018).

Одержано 24.11.2018

УДК 349.9.343.341(477)

Юлія Валеріївна ВОРОБІЙОВА,

курсант 2 курсу факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Тетяна Анатоліївна ПАЗИНИЧ,

*доцент кафедри криміналістики та судової експертології
факультету № 1 Харківського національного*

університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук, доцент

ВИЯВЛЕННЯ ТА ПОПЕРЕДЖЕННЯ ЗЛОЧИНІВ У СФЕРІ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ

На жаль, Україна є країною походження, транзиту та призначення у торгівлі чоловіками, жінками та дітьми. Зростає також проблема внутрішньої торгівлі людьми. Протягом першої половини 2018 р. Національна поліція виявила 186 фактів торгівлі людьми, з яких 108 були сексуальною експлуатацією, повідомив начальник Департаменту боротьби зі злочинами, пов'язаними з торгівлею людьми.

Поняття «торгівля людьми» охоплює широке коло соціальних явищ. Предметом торгівлі може бути будь-яка особа незалежно від статі та віку: чоловіки – з метою експлуатації в праці, діти – з метою використання у жебрацтві, жінки – для сексуального рабства, будь-які особи – для вилучення і трансплантації органів.

Торгівля людьми означає здійснення з метою експлуатації вербування, перевезення, передачі, приховування або одержання людей шляхом погрози силою, її застосування або інших форм примусу, викрадення, шахрайства, обману, зловживання владою, вразливістю положення або шляхом підкупу у вигляді платежів або вигод, для отримання згоди